Ο Γιώ ργος ο Q. ήταν ο πρώ τος από την τριμελή, ανδρική, θερινή παρέα η οποία φιλοσοφούσε, υποτίθεται άνευ μαλακίας, ιπποποταμίζοντας στα αβαθή της ίδιας παραλίας, τα τελευταία σαράντα χρόνια, ήταν λοιπόν ο πρώ τος, που απώ λεσε το σύνολο των γονέων του. Ντάμπλ που λένε. Ο κ. Κώ στας προ οκτώ ετώ ν, η κ. Έλλη, πριν έξι μέρες. Οι υπόλοιποι έχουμε από έναν. Ο Σπ. τον ντάντυ του που έχει συντρίψει κάθε ιατρική πρόβλεψη, ανατρέποντας όλα τα προγνωστικά, πηγαίνοντας κόντρα σχεδόν σε κάθε οδηγία, μα και η ταπεινότητά μου, την χαλκέντερη Μάνα μου.

Η Έλλη, η μήτηρ του Γ.Q., εγκατέλειψε τα εγκόσμια την Κυριακή (6/10ου) και φτερούγισε προς τα πάνω, γλυτώνοντας τα χειρότερα, τα νοσοκομεία, τις ακτινοβολίες και τα ρέστα. Έζησε ήρεμα το μεγαλύτερο, καλύτερο τμήμα της ζωής και λυτρώθηκε από το χειρότερο κομμάτι, τα προβληματικά γεράματα. Είδε πολλά στη ζωή της. Παιδιά, εγγόνια, χαρές, απώλειες. Είδε και τον βαρκάρη που ήσυχα την πέρασε απέναντι. Εκεί που δεν θα ξαναδεί τίποτα και εκεί που δεν θα την ξαναδεί κανείς.

Η εκλιπούσα, αλλά και οι παραμένοντες συνομήλικοι της στην γλυκιά ματαιότητα του κόσμου μας, ήταν γεννημένοι στο μεσοπόλεμο. Συμμαθητές στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, χάθηκαν στην δίνη του χρόνου μα ξαναβρέθηκαν αργότερα. Σε αυτό συνετέλεσε η θεά τύχη, αλλά και οι απόγονοι, που αποτέλεσαν, τρόπον τινά, ένα τυχαίο συγκολλητικό υλικό.

Μοιραία αποχαιρετούμε σιγά - σιγά εκείνη την γενιά, που τόσα είδε, τόσα υπέφερε, αλλά κατά μείζονα λόγο, ελάχιστα κοίταξε πίσω της μετά τον Εμφύλιο. Ακόμα και οι πλέον ταλαιπωρηθέντες, ζούσαν με ελπίδες, με στόχους και προοπτικές. Μετά από όλα αυτά, το κοντέρ της κ. Έλλης σταμάτησε στα 85. Αξιοπρεπέστατη επίδοση.

Και όπως σε κάθε εξόδιο ακολουθία, βρίσκεσαι με πρόσωπα που μέσα στην πορεία των

ετών έχεις χάσει. Κάπως έτσι οι νεκροί φέρνουν κοντά τους ζωντανούς. Ζωηρεύουν οι μνήμες, αλλάζεις κουβέντες για το παρελθόν, και καθώς τους κοιτάς και σε κοιτούν θα σκέφτεσαι ακριβώς το ίδιο πράγμα που σκέφτονται και εκείνοι. Άλλο θέμα ότι λόγοι βασικής αβρότητας δεν σου επιτρέπουν να το εκφράσεις
:
*«Για δε*ς *πω*ς *γέρασε»*
.

Από τις γλυκές αφέλειες της ζωής. Καμιά καμήλα δεν βλέπει την καμπούρα της.

Προχωράμε. Να 'μαστε καλά να θυμόμαστε όσους αγαθούς ανθρώπους μας συντρόφεψαν. Δεν μένει και κάτι άλλο.